

KIM FABER
JANNI PEDERSEN

THRILLER

ŠKRTIČ

ŠKRTIČ

© Kim Pedersen & Janni Faber og JP/Politikens Hus A/S
in agreement with Politiken Literary Agency 2021

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zora Koutecká, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3652-2 (pdf)

ŠKRTIČ

KIM **FABER**
JANNI **PEDERSEN**

přeložila Zora Koutecká

VENETA

Procházíte-li peklem,
nezastavujte se.

WINSTON CHURCHILL

29. ŘÍJNA

1. KAPITOLA

Otevře oči a netuší, kde je. Nebo kde se nacházel, když ztratil vědomí. V ústech má sucho, je mu nevolno a spánky jako by mu někdo upevnil do svěráku.

Je napjatý a vyděšený.

Někdo zasténá, tak otočí hlavu, ale okolo postele je ze tří stran zatažený závěs, takže nevidí nic jiného než látku, která se v pološeru zdá šedá a sterilní.

Pohlédne na své tělo. Příkrývka mu sahá jen kousek nad pupek, přesto necítí, že by mu byla zima. Svě tělo vnímá jen stěží.

Na hrudníku má umístěné elektrody, a když zvedne levou paži, vidí, že na ukazováčku má připevněnou nějakou plastovou věčičku a nadloktí mu ovíjí šedomodrá manžeta.

Najednou se rozpomene, čímž se přímo přesune od jedné nepříjemné skutečnosti k jiné.

Vrazí ruku pod příkrývku a snaží se najít své přirození, ale poprvé za šedesát let života má pocit, že mu nepatří. Stal se z něho cizí předmět.

V močové trubici má vsunutou plastovou hadičku. Chce odhrnout příkrývku stranou, aby se podíval, co mu provedli, ale nakonec si to rozmyslí. Nesebere dost odvahy a ruku zase vytáhne. I když zatne zuby, po tvářích se mu začnou řinout slzy.

Nemocnice je pro něho neznámé území. Nikdy v životě nebyl vážně nemocný a do nemocnice chodil leda navštěvovat jiné. Jen jednou se dostal pod kudlu, ale to je už víc než padesát let.

Zavře oči a vidí sám sebe, jak sedí úplně sám na tvrdé, tmavě hnědé dřevěné lavici uprostřed dlouhé chodby se světle zelenými

zdmi a s černobílou podlahou imitující žulu. Bílá košile mu sahá po kolena. Nohama nedosáhne na zem a nervózně jimi komíhá sem a tam. Přichází k němu jeptiška v dlouhém šedém hábitu. V brýlích bez obrouček se jí odráží studené světlo ze stropních lamp, takže nerozezná, jestli se tváří přátelsky, ale doufá, že ano. Jsi na řadě, pronese jeptiška. Sklouzne z lavice a dopadne na chvějící se nohy. Jeptiška k němu napřáhne ruku. Je studená a suchá. Vede ho jemně, ale rozhodně až ke dveřím a otevře je. On ztuhne a zírá do pološera. Mami, zašeptá a vejde.

Rozhlíží se a zrak mu padne na jinou jeptišku sedící na židli uprostřed místnosti v kuželu ostrého světla. Má na sobě velkou temně zelenou plastovou zástěru a on si dokáže spočítat, proč má tu zástěru na sobě, a skoro se rozbřečí, když ho první jeptiška postrčí k ní. Jeptiščin obličej vypadá jako bledá maska s velkýma očima a úzkými, sevřenými rty. Mlčky ho popadne, vytáhne si ho na klín a položí si ho na sebe. On se tomu pokusí zabránit a sevře rukama hladkou, chladivou gumu na jejích bocích a stehnech, ale jeptiška, jejíž dech sladce voní po mentolovém bonbonu, ho sevře ještě pevněji.

Ta druhá přijde k nim. Neboj se, chlapečku, ujistí ho, budeš to mít rychle za sebou, myslím, že ani nestačíš napočítat do dvaceti. Pak se nad něj skloní a na nos a ústa mu přitlačí látkovou masku. Je napuštěná něčím, co ostře a odporně čpí, zadrží dech, až už nemůže a výpary éteru vdechne do plic. Jeden, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm... deset... patnáct...

Otevře oči. Tenkrát o nic nešlo – ten nejjednodušší myslitelný chirurgický zákrok. Na odstranění mandlí a polypů se neumírá. Ale strach toho malého chlapce v něm stále ještě vězí.

A tentokrát je to horší.

Otočí hlavou a až na kraji zorného pole nad pelestí postele zahlédne přístroje se svítícími grafy a čísly, které kontrolují jeho základní životní funkce. Roztře se.

Mnohem horší.

6. LISTOPADU

2. KAPITOLA

Signe Kristiansenová vmáčkne auto mezi hlídkový vůz a dodávku a vypne motor. Chvilí ještě posedí s rukama na volantů a hledí předním sklem do prázdna. Pořád ještě cítí jeho ruku na svém levém rameni, pocit hnusu a prudce rostoucí zlost, která jí skoro ovládla. Jak jí diskrétně naznačil, že za ten rok, co nebyla na oddělení násilných trestných činů, se nic nezměnilo. Že jejich malé tajemství se neprovalilo.

Že pravidlo mlčenlivosti pořád ještě platí.

Jak jen nenávidí Troelse Mikkelsena.

Signe se pokusí nevnímat si začínající bolesti hlavy, která jí tepe v čelních lalocích. Nahne se, otevře přihrádku, vytáhne ceduli s napsím „POLICIE“ a položí ji za přední sklo. Pak vystoupí, práskne dveřmi a chvíli větrí ve vzduchu jako dychtivý lovecký pes. V očích i v hrdle jí začnou pálit zbytky slzného plynu, který se stále ještě vznáší ve vlhké, chladné listopadové mlze. Je chvíli po třetí odpoledne, ještě se nesetmělo, ale v téhle roční době je to skoro jedno. Noc nebo den? Stejně všechno nakonec splyne v odstínech šedi.

Rozhlédne se. Jinak klidná ulice ve vnější části kodaňské čtvrti Nørrebro se teď hemží lidmi, mezi jinými tu jsou i hordy novinářů a fotografů, kteří jako nedočkavé hyeny brousí kolem ve snaze ulovit někoho, kdo něco viděl. Nebo aspoň někoho, kdo má nějaký názor na to, co se přihodilo. Signe se zastaví před udržovanou pětipatrovou bytovkou. Zvedne hlavu. Navzdory chladu je spousta oken otevřená a obyvatelé vystrkují hlavy, aby zachytili

vývoj událostí dole na ulici. I když na Nørrebro jsou lidé mírně řečeno zvyklí na to, že se v ulicích pořád něco děje, přesto je celkem nezvyklé, že by se situace vyvinula až tak násilně jako v poslední krvavé hodině.

Signe otevře kufr auta a vytáhne tašku s bílým overalem, rouškou a plastovými návleky na boty. Ozbrojení policisté v tmavě modrých uniformách tiše postávají v hloučcích a o padesát metrů dále stojí napříč přes ulici dvě policejní dodávky se zapnutými majáčky. Signe se otřeše zimou a zanádává, už teď je jasné, že větrovka, kterou si ráno natáhla přes nepříliš tlustý vlněný svetřík, je naprosto nedostačující. Ale nemohla tušit, že hned první den návratu na oddělení násilných trestných činů stráví tady.

Vyrazí směrem k Balderově náměstí a mine čtyři kolegy stojící na chodníku.

„No ne, Kristiansenová.“

Vysoká postava vykročí směrem k ní a sejme si kuklu z hlavy.

„Teisi,“ osloví ho a s úsměvem plácne policistu po rameni. V posledním roce, kdy byla převelena k výjezdovce, strávila s Teisem Olsenem v hlídkovém voze opravdu hodně hodin.

„Je to prima, zase se zbavit uniformy?“ vyzvídá Teis.

Signe pokrčí rameny. „Ale jo... je to fajn. Až na to, že jsem zmrzla na kost.“

„Tak to já fakt říct nemůžu. Celkem jsme si za tu poslední hodinku mákli.“

„To teda jo.“

„Ale co tu děláš?“

„K vám se to nedostalo? Někoho zranili a zemřel. Nejspíš nějaký neonacista, ale ještě ho neidentifikovali. Pravděpodobně ho někdo pobodal nožem. A několik dalších je v dost kritickém stavu.“

„Viděl jsem na lidech ze záchranky, že s několika zraněnými to nevypadá dobře.“

„A co se vlastně stalo? Nějak se to tu vymklo kontrole.“

„Dá se to tak říct. Nás poslali chránit toho pravičáckého korunovaného pitomce Claese Sideniuse. Legálně ohlásil demonstraci a už předem oznámil, že má v úmyslu spálit korán nebo dva. Takže nás sem napochodovalo asi třicet, abychom mu zajistili právo dané ústavou a odehnali chátru, kulantně řečeno.“

„Třicet? To vás tedy bylo požehnaně.“

„Však to taky proběhlo v pohodě. Teda celkem v pohodě. Samozřejmě se zformovala protidemonstrace... přátelé uprchlíků, členové gangů a anarchisti, vždyť to znáš, celkem jsme je zvládali. Dokud...“ Teis potřese hlavou.

„Dokud co?“

„Dokud se zčistajasna neobjevilo třicet čtyřicet neonacistů, pochodovali sem z Tagensvej. Pak se z okolí začali stahovat grázlové a členové gangů a během chvilky nastal soudný den. Až teď se nám to podařilo zklidnit. I když v okolních ulicích jsou pořád potyčky. Ještě chvilku potrvá, než budeme mít padla.“

„Nevíš, kde je vedoucí zásahu?“

„Naposled jsem viděl jeho auto stát... až přijdeš na náměstí, dej se vlevo podél dětského hřiště a pak rovně do Baldersgade.“

„Kdo to je?“

„Vedoucí zásahu? Damgaard.“

„Axel Damgaard. Aspoň to mě uklidňuje.“

„To jo. Však se zase potkáme, Kristiansenová.“

O kus dál ukáže Signe průkaz strážníkům, kteří udržují lidi v určité vzdálenosti. Sehne se pod pruhovanou plastovou pásku a vyrazí do ulice Baldersgade. Stromy na náměstí už shodily listy, které na zdrsneých betonových dlaždicích tvoří mokré pestrobarevné klouzačky. Axel Damgaard postává vedle zásahového vozu a mluví s uniformovaným policistou. S Damgaardem se viděla už mockrát. Zúčastnil se spousty zásahů na ulicích, vždycky měl přehled a nepoužívá silnější nástroje, než je nutné.

„Signe Kristiansenová! Zpátky v civilu,“ usměje se.

Signe mu úsměv oplátí. „Přesně tak. Začíná mi nový život. Teda nový...“

„Jasně, jenom se vracíš. A jsi tu určitě kvůli tomu zabíjmu.“
Signe přikývne. „Nějak se to zvrhlo, co?“

„Dá se to tak říct.“ Sundá si kšiltovku, podrbe se v řídkém porostu hlavy a nasadí si ji nazpátek. „Je to čím dál tím surovější.“

„Ale jít na ně slzným plynem?“

„No jo. I s posilami, které průběžně přibývaly, by se nám je bez plynu nepodařilo držet odděleně. Určitě bude i několik úmrtí.“

Signe si tře ruce, aby si je trochu zahřála. „Jak se mohl zformovat takový shluk neonacistů, aniž bychom si toho všimli? Nevypadají zrovna jako školka na procházce.“

„To je dobrá otázka. Kdybychom věděli, že se sem chystají, zachovali bychom se jinak.“

Signe se otočí a pohlédne přes náměstí. „Kde ho zapíchli?“

„Tamhle na opačném konci náměstí je venkovní pingpongový stůl.“

Signe udělá pár kroků na stranu.

„Už ho vidíš?“

Signe přikývne. „Hm. Celý pokrytý graffiti?“

„Přesně tak. Tam jsme ho našli. Je tam kaluž krve. Nemůžeš to minout.“

„Můžu tě poprosit, aby ses postaral o uzavření kolem místa nálezu?“

„Hned to zařídím.“

Na náměstí je kavárna, kterou Signe zná. Zahrádka se stoly a lavicemi je celkem rozlehlá. Můžu tu klidně začít zjišťovat, jestli tu nejsou svědci vraždy, a přitom si dát nějaké pití na zahřátí, pomyslí si, ale hrstka hostů ani obsluha nic neviděli. Signe si koupí velké latte do kelímku s sebou a vyjde na náměstí.

Už se pomalu začíná smrákat. Kriminalističtí technici a Signini kolegové z oddělení násilných trestných činů před chvílí dorazili. Oblékne si overal a vydá se k pingpongovému stolu. Uvnitř uzavřené oblasti se dva technici už pustili do zajišťování stop a technických důkazů. Signe pozdraví tři vyšetřovatele.

„Kde ses tu vzala?“ vyzvídá Geir Jensen, hubený muž bez špetky humoru, zato se zrzavými vlasy, který vždycky vypadá, jako by zrovna vylezl z aerodynamického tunelu. Je stejně starý jako Signe a na násilných trestných činech je už spoustu let, ještě déle než Signe, je vedoucím jedné ze sekcí oddělení. Signe si není jistá, jestli je šikovný, nebo jen umí šikovně působit.

„Jdu z tamhle té kavárny. Chtěla jsem zjistit, jestli někdo něco neviděl. Ale ne. Vedeš vyšetřování?“

Geir přikývne. „Od techniků nemůžeme čekat nic zásadního. Z tohohle mišmaše krve a DNA. A pokud vím, vražedná zbraň se nenašla, takže si přiznejme, že naše jediná šance je vyhrabat někoho, kdo viděl, co se tu stalo.“

„A pak ještě budeme muset mít štěstí, aby nám ti, co případně něco viděli, taky byli ochotní něco říct,“ uvažuje Signe. „Od členů gangu toho moc neočekávejme, ti si raději zlomí ruku, než aby nám pomohli – i když jde o dopadení jejich úhlavních nepřátel. A to platí i pro anarchisty i neonacisty.“

„To máš pravdu, však víme, jak to chodí. Navrhuj, abychom obešli všechny byty, které mají okna do náměstí. Když budeme mít štěstí, narazíme na někoho, kdo něco viděl.“

3. KAPITOLA

Signe ještě zbývá zazvonit u čtyř bytů, když se na ni ve třetím patře usměje štěstí.

„Ale jo, viděl jsem to celé. Nebo aspoň většinu,“ pronese mladík, který otevřel dveře. Jmenuje se Johan Garn.

„Aha. Můžu dál?“

„Samozřejmě.“

Jdou do obývacího pokoje, jehož okna vedou na náměstí. Signe se posadí na ošoupanou pohovku a Johan si sedne k jídelnímu stolu.

„Nevím, jestli se to k vám doneslo, ale jeden z účastníků zemřel.“

„Jo, viděl jsem to ve zprávách na internetu.“

„Našli ho poblíž pingpongového stolu a to je zhruba před vašimi okny.“

„Tam ho taky bodli.“

„Viděl jste to?“

„No, to jsem viděl.“

„A můžete mi popsat, co se tam stalo?“

„To klidně můžu, ale nechcete to radši vidět?“

„Vidět?“ Signe se posune dopředu na židli. „Vy máte...?“

„Ale jo, celý jsem to natočil.“

Signe vstane, vytáhne židli od jídelního stolu a posadí se vedle něho. Mladík párkrát klikne na notebooku a natočí monitor, aby Signe viděla.

Kvalita obrazu je překvapivě dobrá a Signe vyše tichý dík božstvu, které má na starosti prudký vývoj kamer mobilních telefonů.

Po deseti minutách se video zaostří na pingpongový stůl, u kterého dva neonacisty obklíčí asi deset lidí v černém. Oba se brání baseballovými pálkami a jeden drží v levé ruce něco, co vypadá jako nůž. Muž oblečený do černého zezadu popadne neonacistu, podaří se mu vyrazit mu nůž z ruky a pevně ho sevřít.

„Teď se to stane,“ upozorní ji Johan Garn.

Před neonacistu se vrhne postava, pozvedne pravou ruku a něco se zaleskne, když muž třikrát rychle po sobě bodne neonacistu do břicha. Skupina jako by na několik vteřin ztuhla. Pak neonacista udělá tři vrávoravé kroky vpřed a zhroutí se na zem.

Signe hoří tváře. „To video mi musíte hned poslat,“ vyzve ho.

„Určitě. Ale... chtěl jsem se porozhlédnout, jestli by to nekoupila nějaká média. Jeden kamarád bydlel hned vedle Jagtvej 69 a tenkrát, když ten squat vyklízeli, natočil, jak se policie spouští z vrtulníků na střechu. To video prodal několika médiím a vydělal majlant.“

Signe vstane. „Na to zapomeňte. Video muže, kterého zabili... to se do médií dávat nesmí. To je nezákonné,“ tvrdí, i když si vlastně není jistá, jestli to je pravda. Každopádně si nemůže vzpomenout, jaký paragraf trestního práva by to zakazoval.

„Tak dobře,“ pronese Johan Garn skličně. „Hned vám to pošlu.“

Když Signe dorazí na náměstí, zavolá Geiru Jensenovi.

„Něco mám,“ oznámí mu. „Jeden kluk z domu tu vraždu natočil. Máme to skoro z první řady.“

„To zní slibně. Je vidět, kdo to udělal?“

„No... je dobře vidět, co se tam stalo. Ale pachatel měl přes hlavu kapuci a přes obličej šátek. Takže nejde hned identifikovat.“

„No jo,“ řekne Geir Jensen zklamaně. „V tom případě musíme sehnat někoho, kdo se vyzná v prostředí, aby se na to video mrknul. A držet si palce. Nemáš nápad, na koho bychom se mohli obrátit? Na někoho z organizovaného?“

„Možná o někom vím,“ ozve se Signe. „Jedu na Tegllholmen.“

„Tak jo. My tu ještě budeme pokračovat.“

4. KAPITOLA

Včera ráno vešla do anonymní budovy kodaňské policie v ulici Teglholms Allé a se smíšenými pocity vyšla po schodech vedoucích k oddělení násilných trestných činů. Spousty hodin odpracovaných na stanici Bellahøj a na hlídce coby jeden z předsunutých popelářů společnosti blahobytu jenom podtrhly, co už Signe dávno stejně dobře věděla: že se stala policistkou, aby objasňovala opravdové zločiny. Závažné zločiny – žádné drobné krádeže v obchodě ani překročení rychlosti. Takže se těšila na návrat do násilných trestných činů. A především na to, že zase bude pracovat s Junckerem a Erikem Merlinem.

Ale obávala se každodenních setkání s Troelsem Mikkelsenem. Mužem, který ji jednou před čtyřmi roky pozdě v noci v hotelovém pokoji znásilnil. O tomto zločinu pověděla jen jedinému člověku na světě: psychologce, která ji debrífovala po dramatickém vyšetřování teroristického útoku v Kodani v prosinci 2016, kdy se Signe ocitla jen milimetr od smrti. Nikdo jiný než psychologka – a Troels Mikkelsen – neví, co se tenkrát v hotelovém pokoji přihodilo.

Doufala, že rok, kdy s ním nebude denně v kontaktu, zmírní její hněv. Že čas zacelí i tuto ránu. Včera se mu vyhnula, ale dneska ráno k ní přišel, se zářivým úsměvem a jako obvykle zahalený v oblaku Aramisu, a když jí položil ruku na rameno, bylo naprosto jasné, že se nic nezměnilo. Pocítila nenávist tak velkou, až ji to vyděsilo.

Takhle to dál nepůjde, pomyslela si.

Přeložení k výjezdovce před rokem – formulovali to jako „výpůjčku“ – nebylo žádné velké překvapení. Neuposlechla přímý příkaz shora nevyšetřovat, kdo nese zodpovědnost za to, že nikdo nezabránil teroristickému útoku na Nytorvu, přestože vojenská zpravodajská služba obdržela varování, že se to stane. Když člověk neuposlechne, spadne klec.

Ale disciplinární trest byl nakonec docela mírný, o což se jistě zasloužil její šéf Merlin. Kromě „výpůjčky“ se propadla na hodnostním žebříčku o stupínek níž, z policejní komisařky se stala policejní asistentkou prvního stupně. K jejímu překvapení ji zamrzelo, že královskou korunku na nárameníku vystřídaly dvě hvězdy, protože si vždycky o sobě myslela, že něco takového pro ni nic neznamena. Člověk se o sobě pořád učí něco nového. A nakonec to mohlo dopadnout mnohem hůř.

Když před rokem opustila oddělení násilných trestných činů, byla na pozici vedoucí jedné ze tří sekcí oddělení. Teď se vrátila coby obyčejná vyšetřovatelka, s čímž nemá žádný problém. Jenom jí vadí, že už nesdílí kancelář jen s dalšími dvěma vedoucími, ale má pracovní stůl uprostřed open space. Jedinou útěchou je, že sedí vedle Junckera, se kterým se ještě ani nepřivítala. Vzal si totiž volno.

Vezme nevelkou kartonovou krabicí s osobními věcmi a položí ji na zem vedle kancelářské židle. Ještě si nestačila vybalit. Krabice obsahuje několik fotek Nielse a dětí, nějaké knihy a kroužkové pořadače, ale zelená pokladnička s vlasy a lupy Troelse Mikkelsena a papírový pohárek, ze kterého se napil, všechno, co za poslední roky nashromáždila, když se naskytlá příležitost, tam není. Pokladnička je schovaná doma ve skříni ve Vanløse za hromadou svetrů, které nikdy nenosí. V krabici se ale nachází plastový pytlíček s několika Troelsovými prošedivělými vlasy. Sáčku říká „pohotovost“.

Otevře svou e-mailovou schránku, stáhne si video Johana Garana a přetočí ho trochu dopředu. Rozhlédne se. U svých stolů posedávají čtyři kolegové. Zvýší hlas.

„Vyzná se někdo z vás v prostředí gangů z okolí Mjølnerparkenu?“

Jeden mladík se přihlásí.

„Já jo. Proč?“

„Neměl bys na chvíličku čas?“

Je to jeden z těch, kteří na oddělení přibyli během posledního roku, a proto ho Signe nezná.

„Prosím tě, promiň, ale zapomněla jsem, jak se jmenuješ.“

„To je v pohodě. Jmenuju se Laust. Larsen.“

„Tak jo, Lauste, podívej se na tohle.“

Laust si přitáhne židli a Signe klikne na play. Dobrou minutu beze slova hledí na obrazovku. Laust se narovná. Je středně vysoký, na sobě má džíny, světle modrou košili a tmavě modré sako, krátké světlé vlasy a hladce oholenou tvář bez poskvrnky. První dojem z mladého kolegy je „nudný“, což nakonec o fous převážilo nad „upraveným“.

„No páni,“ pronese Laust. „To je ta vražda na Balderově náměstí, že jo?“

Signe přitaká. „Nepoznáváš toho s tím nožem?“

Laust zavrtí hlavou. „Ne.“

„Ani ti to nikoho nepřípomíná?“

„Když to je těžký, všichni mají přes hlavu kapuce. Možná bych poznal pár lidí z té rvačky, ale ne toho útočníka. Ani mu není pořádně vidět do obličeje.“

„To bohužel není.“

Laust vstane. „Dej si pozor, ať to video nikam neunikne. Není zas až tak těžké zjistit, ze kterého bytu je to natočené, což by tomu, kdo tam bydlí, mohlo způsobit problémy.“

„To máš pravdu. Však jsem mu taky řekla, že to video nesmí za žádných okolností poslat nikomu jinému než nám.“

Laust si zase sedne na své místo. Signe vezme mobil a navolí číslo, které nepoužila už dost dlouho. Po pátém zazvonění zaslechne hlas tak zvučný a příjemně posazený, že ji napadne, že by si ho mohla nahrát a použít jako vyzváněcí tón.

Jeho rodiče pocházejí z Iráku. X vyrostl v Mjølnerparkenu, jen co by kamenem dohodil z Balderova náměstí, je vystudovaný elektroinženýr, ale působí jako imám. Signe se s ním seznámila před pěti lety při vyšetřování případu násilného činu souvisejícího se ctí namířeného vůči jedné mladé ženě. X pracoval pro organizaci podporující oběti těchto zločinů a pomohl Signe případ objasnit. Má šarm, je zdvořilý a vzdělaný, moc takových mužů nezná. A navíc je to jeden z nejpohlednějších mužů, jakého kdy potkala. Od té doby je X rozhodně nejlepším zdrojem, co se týče přistěhovalců ve čtvrti Nørrebro, kde požívá nezvyklý respekt.

Jeho pravé jméno je Abdalazíz Hassan, ale i pro muže s jeho dobrou pověstí by bylo nebezpečné, kdyby vyšlo najevo, že je v kontaktu s policistkou. Proto Signe nikdy nepoužívá jeho pravé jméno, ani před svými kolegy. Pro jistotu mu i sama pro sebe vždycky říká X.

„To je doba, Signe. Už jsem si myslel, že jsi na mě zapoměla.“
Signe se usměje. „X, jak bych na tebe mohla zapomenout?“

„Haha. Pochlebování ti ani trochu nepomůže, to jistě moc dobře víš.“

Signe z jeho hlasu pozná, že se usmívá.

„Co pro tebe můžu udělat? Nebo si snad chceš se mnou jenom zajít na kafe?“

„S tebou si kafe vždycky dám ráda. Ale opravdu mám něco, s čím bys mi možná mohl pomoci.“

„Hádám, že to bude něco s Balderovým náměstím.“

„Přesně tak. Mám video té vraždy. Potřebovala bych identifikovat útočníka. Mohl bys mi s tím pomoci?“

„Můžu se pokusit. Ten, co umřel, byl neonacista, ne?“

„Ještě jsme ho neidentifikovali, ale jo, na videu to tak vypadá. Stejně tak se zdá, že ten útočník je...“ Signe hledá to správné slovo.

„Jeden z našich. Pakoš,“ utrousí X kysele.

„Má přistěhovalecký původ,“ upřesní Signe.

„Každopádně i neonacisté jsou svým způsobem děti Boží a vražda se musí vyšetřit. Zřejmě mi nebudeš chtít to video poslat.“

„To bych nerada. Kdy se můžeme sejít?“

„Jsem teď v Malmö na rodinné návštěvě a domů pojedou pozdě večer. Takže až zítra. Někdy brzy dopoledne?“

„Fajn.“

Domluví se na devátou v kavárně na Sortedam Dossering. Když Signe ukončí hovor, skloní se a zvedne kartonovou krabici na stůl. Vyloví fotky Nielse a dětí a postaví je na stůl. Knihy a kroužkové pořadače postaví na místo v polici. Plastový sáček s vlasy položí na stůl. Chvíli na sáček kouká. Pak si ho dá do kabely.

5. KAPITOLA

Provedli operaci šetrnou k nervům, vysvětloval primář urologického oddělení herlevské nemocnice, když byl Juncker den po operaci na informační schůzce před propuštěním.

„Šetrnou k nervům? A co to znamená?“

„Neřekli vám to před operací?“

„Pravděpodobně. Určitě mi to řekli,“ zamumlal Juncker bezradně místo toho, aby přiznal, jak to bylo: že si ze dnů, než šel pod kudlu, nepamatuje ani ň.

„Při operaci šetrně k nervům odstraníme jen samotnou prostatu a okolní tkáň zachováme, čímž ušetříme nervy, protože jsme na základě snímků vyhodnotili, že se rakovina nerozšířila. Což je dobré. Mimo jiné protože...“

„Protože co?“

„Protože je tu šance na zachování erektilní funkce.“

Juncker si odkašlal. „Šance?“

„Ano, šance. Slušná šance, řekl bych dokonce. Alespoň, abyste... jak bych se vyjádřil... aspoň na půl žerdi,“ pousmál se primář. „Za což by spousta mužů, kterým byla odstraněna prostata, dala nevímco. Dále při orgasmu neodchází ejakulát a spermie.“ Pak se na Junckera upřeně zahleděl. „Řekněte mi, tohle všechno jste ale musel slyšet už před operací, ne snad?“

Juncker přikývl. Určitě to slyšel. A pak se to snažil ze všech sil vytěsnit, což se mu evidentně povedlo na jedničku. Lékař se podíval do papírů ležících před ním na stole.

„Výsledky vypadají výborně. Ale jak se cítíte? Tedy čistě fyzicky?“

Zcela neobvykle úplně příšerně, pomyslel si Juncker. Cítil se nejméně o deset let starší, než kolik mu bylo. „Ssem opravdu unavený,“ přiznal. „Mám bolesti v břiše. A taky mě bolí pravé rameno.“

„To je naprosto normální. Přece jenom jsme vám do podbřišku nadělali šest děr – říkáme jim operační přístupy. Bolest ramene je způsobená tím, že jsme vám dutinu břišní naplnili oxidem uhličitým, abychom v břiše udělali větší prostor. Ten pak tlačí na bránici a způsobuje typickou bolest v okolí pravé lopatky. Ale ta zmizí celkem rychle. Samozřejmě vám dáme léky na tlášení bolesti, dokud potíže neustoupí.“

Juncker si opravdu přál, aby Charlotte seděla vedle něho. Aby ho vzala za ruku a beze slov mu dala najevo, že když oni dva jsou spolu, nikdo a nic je neporazí. Že nic neznamená, že se mu možná pořádně nepostaví, protože jsou i jiné možnosti, jak být spolu. Ale pak se vyvalí zlost, jako vždycky, když po Charlotte zatouží, což se děje asi tak dvakrát za den. Sakra, přece nepotřebuje její soucit.

„Cévkou vám vyndáme za týden,“ pokračoval primář. „Provedeme to tady v naší ambulanci. A pak přijdete za tři týdny na kontrolu. To už budeme mít výsledky histologického vyšetření.“

Juncker se zavrtěl na židli a pokoušel se najít polohu, která by ho nebolela. „Histologického vyšetření?“

„To je analýza odoperované tkáně prostaty, která nám poskytne naprosto přesný obraz, kde se rakovina nachází, a tím pádem i jestli jsme ji odstranili celou. Pak vám vezmeme krev, hodnoty PSA by měly být na nule nebo poblíž nuly.“

„A když ne?“

Primář několikrát pokýval hlavou ze strany na stranu. „Tak to budeme mít problém.“ Podíval se na hodinky a plácl dlaněmi do stolu. „Nebudeme předem malovat čerta na zeď. Máme dobrý důvod věřit, že vše proběhlo tak, jak má. Máte ještě nějakou otázku?“

Juncker pozvedl zrak a pohlédl primářovi do očí. „Je rakovina pryč?“

„Tvrdit něco takového je trochu předčasné.“ Primář se usmál. „Ale je tu slušná šance.“

Juncker přikývl. Měl by z toho mít radost? Určitě měl. Především vzhledem k tomu, že otálel příliš dlouho, i když měl symptomy. Že jeho moč vypadala jako Campari Soda, než se sebral a vyrazil k lékaři.

Ve skutečnosti měl z pekla štěstí, že se rakovina zřejmě nerozšířila, jak se právě dozvěděl.

Primář vstal. „Máte někoho, kdo by se o vás v nejbližší době postaral? Někoho, s kým byste si mohl promluvit?“

„Ano,“ zalhal Juncker.

„Dobrá. Protože se vám to pravděpodobně bude hodit.“

Od rozhovoru s primářem uplynul týden. Od té doby byla jediným člověkem, se kterým měl přímý kontakt, prodavačka na kase v supermarketu, když třikrát vyšel z domu, aby si nakoupil. Jejich rozhovory čítaly celkem patnáct slov:

Prodavačka: „Chcete účtenku?“

Juncker: „Klidně ji vyhodte.“

Vynásobeno třemi.

Byl to nejdelší týden v jeho životě.

Od té doby, co se přestěhoval ze Sandstedu zpátky do Kodaně, už uběhlo šest měsíců. Se Charlotte se shodli, že dají svému vztahu ještě jednu šanci, protože oba byli přesvědčení, že se pořád ještě milují a že tím pádem mají na čem stavět. Navíc se stali prarodiči, takže se Juncker vrátil zpátky do domku v Kartoffelrækkerne.

Před pěti měsíci Charlotte zjistila, že to přes to přese všechno nebyl dobrý nápad.

Proto si Juncker pronajal dvoupokojový byt v Nordvestu od jednoho mladého kolegy, který měl pár let pracovat pro Europol v Haagu. Dědictví po rodičích bylo dost velké na to, aby si nějaké bydlení koupil, ale do téhle akce se mu prozatím nechťelo pouštět. A teď už vůbec ne.

Před operací nezažil, že by ho někde něco bolelo nebo že by se necítil dobře. Měl jen obtíže s močením a nakonec ještě krev

v moči. Na to, že se mu špatně močí, si zvykl, to bylo normální, tak to má většina postarších mužů. Takže teď je mu vlastně hůř, než když šel pod kudlu. Vlastně úplně nejhůř.

Bolesti a únava po operaci by nebyly to nejhorší. Zato ta cévka. Jenom pomýšlení na ni. A pytlík u stehna, ten pocit tepla, když se jeho měchýř vyprázdnil. Fyzická připomínka stavu věcí. Doufá, že jen dočasná ztráta kontroly nad tělesnou funkcí, kterou jinak ovládal už od raného dětství.

Nemohl vystát pohled na sebe samého. V těch dvou případech, kdy se za poslední týden myl, to provedl skoro se zavřenýma očima.

„Musíte začít se cviky na posílení pánevního dna,“ oznámila mu dnes ráno zdravotní sestra v urologické ambulanci, když mu konečně odstranila cévku.

Posilovat pánevní dno? Netušil, že i muži jsou vybavení něčím takovým.

Sestra uhodla jeho myšlenky. „Většina mužů si myslí, že pánevní dno mají jenom ženy. Ale není to tak. Stejně jako inkontinence není čistě jenom ženskou záležitostí,“ usmála se a vysvětlila mu, jak má cviky provádět a proč. „A úplně na začátek bude nejlepší, když se naučíte močit v určitých intervalech. Než si zvyknete na novou situaci. Bylo by také dobré, kdybyste si koupil nějaké vložky. Jenom pro jistotu. Dáme vám jedno balení a další si můžete koupit v lékárně.“

Vložky?

Juncker odcházel z ambulance na pokraji slušné deprese.

Zvedne se z pohovky, už po bůhvíkolikáté jde k oknu obývacího pokoje a zadívá se do pološera. I za slunného letního dne by ulice ve staré dělnické čtvrti vypadala fádně. Ale i přes místní truchlivou atmosféru tu Juncker bydlí rád. Oblast poblíž stanice Nørrebro je jedním z mála míst Kodaně, které ještě těžce nezasáhla gentrifikace, nebyla skoupena rodiči a dotčena příliš horlivými urbanisty. Anarchistická směska nezrenovaných bytovek,

autodílen, továrny Novozymes, několika vzdělávacích institucí, velké šitíské mešity a hrstky hospod, které ještě nepřevzali baristi s dlouhými plnovousy a vegani s propadlými tvářemi... připomíná mu různorodost města, které vždycky miloval, ale ze kterého zbývá čím dál tím méně.

Rozmýšlí se, jestli nemá zavolat Karoline. Ale co by jí asi tak řekl? Ví, že by i přes telefon dokázala odhalit sebemenší odchylku v jeho duševním stavu, a zrovna teď, když je tak naměkko, by jí netrvalo moc dlouho poznat, že se stalo něco závažného. A Kasperovi? Kdepak. Co by asi tak mohlo vzejít z toho, kdyby vykládal svým dětem, že je nemocný? Jen by je znepokojil.

Zeptal se primáře, kdy bude zase moct chodit do práce. To sám poznáte nejlépe, odvětil lékař, a navíc byste se měl v nejbližší době co nejvíce snažit nekýchat, nekašlat, nesmát se, neběhat a nezvedat těžká břemena. Juncker si pomyslel, že se smíchem to půjde samo od sebe, a nejtěžší, co v práci kdy zvedal, byly stohy papírů, které přemísťoval po stole.

Takže zítra vzhůru do práce. O den déle v bytě jen se svými myšlenkami a vynesli by ho ve svěrací kazajce.

Byt přebral spartánsky zařízený. V knihovně nejsou žádné knihy, zato spousta cedéček. To jediné, co si Juncker prozatím vzal z domu v Kartoffelrækkerne kromě oblečení, pár osobních věcí a jedné krabice, byla cedéčka a hudební systém. Poslední položka jistě Charlotte potěšila, protože odjakživa nenáviděla jeho obří černé reprobedny Harman Kardon, které ho věrně doprovázely po většinu jeho dospělého života.

Najde „Heroes“, vloží disk do přehrávače a vrátí se na pohovku. Svou náladou rozkladu a zkázy se album k tomuhle místu hodí snad až příliš dokonale.

V uplynulém týdnu drasticky zkrouhnul množství červeného vína. Vlastně se skleničky ani nedotknul. Ale teď pocituje silné nutkání vrátit do svého života něco normálního. Rozvažuje, jestli má zajít do hospody za rohem, kam chodíval celou dobu, co tu bydlí. Ale je možná kapku troufalé testovat činnost svých ne

úplně zánovních močových cest na veřejnosti. Jestli si má nachcat do gatí, bude přece jenom lepší, když se mu to přihodí doma. Jde do kuchyně a uchopí třílitrový karton stojící na kuchyňské lince, ale pak si to rozmyslí. Měl by snad oslavit, že se zbavil té zpropadené cévky. Otevře kuchyňskou skříňku, popadne lahev amerického Pinot Noir za několik set dánských korun a vezme si ji do obývacího pokoje.

Chutná tak dobře, až mu vyhrknou slzy, a za tónů Berlínské trilogie Davida Bowieho vyprázdní láhev. Na záchod jde třikrát a ke své nepopsatelné úlevě zaznamená, že dostatečně zřetelně pozná, kdy se mu chce, a zároveň ovládá i samotné vymočení. Že dokáže, jak se primář vyjádřil, sevřít a udržet. Pošle procítěný dík a přísahá věčnou věrnost svému novému příteli, až dosud neznámému panu Pánevnímu dnu, který se zcela v tichosti, aniž by na sebe strhával pozornost, udržel v dobré formě a nepropustný, přestože zbytek těla se postupně a nenávratně rozpadá.

Podívá se na sebe do koupelnového zrcadla. Zamručí skoro neslyšně:

„To půjde.“

V obývacím pokoji si vezme notebook, usadí se u jídelního stolu a vygoogluje si „rakovina prostaty“. „Tuto stránku jste navštívil mnohokrát“, stojí u většiny nalezených stránek. Drahnou chvíli sedí jako zařezaný. Pak notebook zaklapne.

To bude dlouhá noc.

7. LISTOPADU

6. KAPITOLA

X už přišel a mává na ni od stolu v nejzazším koutě kavárny. Signe si objedná velké latte a čokoládový croissant. Když přijde ke stolu, X vstane a podá jí ruku. Plnovous i vlasy jsou od poslední o poznání prošedivější. Jako obvykle má na sobě černý oblek, který mu padne jako ulitý, a oslnivě bílou košili s jedním rozepnutým knoflíčkem u krku. Černé boty jsou tak lesklé a vycíděné, že by člověk uvěřil, že sem doletěl. Je to jeho uniforma. Na vedlejší židli má položený pečlivě složený šedý kabát.

Signe má na sobě obnošené džíny, svetr a neforemnou péřovku. Na nohou má zateplené kozačky s tlustou podrážkou. Pokud byste o nich chtěli říct něco pěkného, tak že jsou teplé a vodotěsné. Jako vždy si v jeho společnosti připadá jako výprodej ze sekáče.

„Rád tě vidím, Signe. To je ale doba,“ usměje se X.

Signe poskočí srdce. „Nápodobně. Kdy jsme se viděli naposledy?“

X se zamyslí. „Nebylo to po tom teroristickém útoku?“

„Už to tak bude. Jsou to skoro dva roky.“

„Dva roky.“ X nevěřičně zavrtí hlavou. „To to letí. Jak se má tvůj muž? A děti?“

„Dobře. Z Anne je teenager a z Lasseho už za chvíli taky bude. A co tvoje rodina?“

„Taky se mají dobře. Nejstarší půjde za rok na gymnázium. Jestli to tedy nevyhraje fotbal. Je fakt dobrej, kluby ze superligy už okolo něho brousí.“

„Nejsi pyšný?“

„Ale tak... samozřejmě že jsem. Ale i trochu nervózní, že to bude na úkor školy.“

„Určitě zvládne obojí. Je snad po tobě, ne?“

„To doufám. Tak na co bych se měl podívat?“

Signe vytáhne z kabely notebook a přitáhne si židli vedle něho. Zadá heslo a otevře video. Zvuk je ztišený. Sedí bez hlesu a na monitoru se odehrávají události plné násilí. X zvedne ruku.

„Můžu se podívat ještě jednou?“

Signe klikne a spustí to od začátku. Když je výjev u konce, X se opře a ruce si založí na prsou.

„Poznal jsi toho s nožem?“ vypyťává se Signe.

„Každopádně mám tip.“

„Jaký?“

X si odkašle. „Mohl by to být Džamál Rašad. Znáš ho?“

Signe se zamyslí. „To jméno jsem už zaslechla. Ale myslím, že jsem se s ním nikdy nesetkala.“

„V poslední době jeho hvězda stoupá. Asi víš, že v Brothas došlo k poměrně násilnému vnitřnímu zúčtování, takže se gang rozdělil na dva: na starý Brothas a NNV... což znamená Nørrebro a Nordvest. A Džamál je kapitán NNV.“

„Kapitán? Takže druhý nejvyšší?“

„Mají trochu volnější organizaci. Ale něco takového to bude.“

„Odkud ho znáš?“

„Byl zapletený do jednoho případu, ve kterém se jednalo o čest jeho starší sestry. Bylo to tak před osmi devíti lety. Odmítla se vdát za bratrance, kterého jí rodina vyhlédla, a celkově trochu rebelovala, nechtěla chodit v šátku a četla Salmana Rushdieho a Ayaan Hirsi Aliovou,“ vysvětluje X a po krátké odmlce dodá: „Rodina je z Palestiny.“

Signe pokrčí rameny. „Proč mě to nepřekvapuje?“

„Ale případy se ctí se objevují i u Severoařičanů. A Pákistánců. A Iráčanů a Iránců taky. Každopádně: Sestře vyhrožovali a pronásledovali ji, takže nakonec musela z obavy o svůj život zmizet. Dlouhou dobu žila v utajeném azylovém domě někde

v Jutsku. Džamál jí z rodiny rozhodně vyhrožoval nejvíc. Nejen sestře, ale i mně a mým spolupracovníkům.“

„Bydlí její rodina pořád ještě v Mjølnerparkenu?“

„Rodiče se odstěhovali, teď si nevzpomenou kam. Otec už myslím zemřel.“

„A Džamál?“

„Ten pořád bydlí v Mjølnerparkenu.“

„Dobře. A jsi si jistý, že je to on?“

X se na chvilku zamyslí. Pak zavrtí hlavou. „Na sto procent si jistý nejsem.“

„Ale proč máš dojem, že je to on?“

„Zprvče jeho výška a postava. Džamál je celkem vysoký a ne tak svalnatý, jako bývají ostatní. A pak napadá na pravou nohu. Před půl rokem se zapletl do nějaké potyčky s nožem a bodli ho do zadnice.“

„Do zadku? To je teda dost neobvyklé místo.“

X se ušklíbne. „U gangů je to teď v módě. Nový způsob odplaty, pokud tě někdo pokoří. Fakt to bolí a oběť se cítí opravdu ponížena, a proto to útočníkovi přináší zadostiučinění. A kdyby toho, co to udělal, sebrali, neobviní ho za pokus o vraždu. Protože i když je to nepřijemné, tak na bodnutí do zadku se neumírá.“

Signe zavrtí hlavou. „To je teda podivný svět.“

Oba chvíli sedí mlčky.

„To je dobrá charakteristika, ale stačit to nebude. Neukazuje na něho ještě něco?“

„Tak se podíváme ještě jednou.“

Signe stiskne tlačítko play.

„Stopni to.“ X se nakloní vpřed a ukáže na útočnickovu pravou ruku, tu, ve které drží nůž.

„Podívej se na to tetování. Mohlo by to být C, co myslíš? C jako Captain.“

Signe pohlédne na monitor. „To by mohlo.“

„Jsem si celkem jistý, že to je on.“ X chvíli nic neříká. „To je zvláštní,“ pronese nakonec.

„Co?“

„Že by tak vysoce postavený člen gangu udělal něco takového. Hrubou práci zpravidla zastávají obyčejní pěšáci.“

„To máš pravdu. Ale tohle není běžná situace, kterou by naplánovali předem. Adrenalin je rozpumpuje a pak se lehko stane, že udělají něco bez rozmyslu.“

X přitaká a pohlédne velkým oknem v kavárně ven. Pak se zamračí a trochu se sesune na židli, jako by se snažil za Signe schovat. Signe se otočí a pohlédne stejným směrem.

„Co se děje?“ zeptá se ho.

„Venku prošel někdo z Mjølnerparkenu.“

„Někdo z gangu?“

„Ne.“

„Viděl tě?“

„Nejspíš ne. Aspoň doufám.“

„Ale i kdyby tě poznal, tak není jisté, že by poznal i mě. Když sedím bokem.“

X přikývne. „Snad máš pravdu.“

„Jaká tam jinak panuje nálada?“

„Ne moc dobrá. Lidi jsou dost rozčarovaní z toho nového balíčku opatření ohledně ghett. Spousta z nich to považuje za projev rasismu a hrubé sortýrování lidí. Jsou rozrušení, že je budou nutit se odstěhovat, a tomu dobře rozumím.“

„To já taky,“ přidá se Signe. „Ale na druhou stranu... musí se udělat něco zásadního, jestli chceme narušit zažitý vzorec.“

„Ale jo. Ovšem radnice spoustu let používaly tyhle obytné oblasti jako sociální popelnice, zasáhnou, až když jim problémy přerůstají přes hlavu, a zničí život spoustě lidí, co s kriminalitou gangů nemají vůbec nic společného. To v pořádku teda není.“ X dopije kávu a podívá se na hodinky. „Ale s tím my dva nic nenaděláme. Už budu muset.“

Vstane a obleče si kabát. Podívá se na ni. „Signe, vím, že jsi opatrná. Ale opravdu mi musíš slíbit, že ani nenaznačíš, že jsem označil Džamála Rašada. Kdyby se to dostalo ven, jsem mrtvej muž.“

„Samozřejmě. Vždyť víš, že si dávám pozor. Nikdo, ale opravdu nikdo neví, kdo je X.“

Podá jí ruku. „Zatím se měj.“

Signe zatuká na dveře kanceláře Geira Jensena a pocítí osten závisti, když ho vidí sedět na místě, které kdysi bývalo její.

Geir zvedne oči od monitoru. „Ano, Signe?“

Signe se posadí. „Měla bych jedno jméno, toho s kudlou. Nebo aspoň dobrý tip.“

„A kdo by to měl být?“

„Kluk, co se jmenuje Džamál Rašad.“

Geir se zachmuří. „Džamál Rašad?“ Položí ruku na myš a podívá se na monitor. „Ale jo,“ prohlásí konečně. „Zdalo se mi, že mi to jméno něco říká. Je mezi těmi, co jsme je včera sebrali. Odkud máš jeho jméno?“

„Od zdroje.“

Geir přikývne. „Je si tvůj zdroj naprosto jistý?“

„Ne na sto procent. Ale znám ho dobře. Neřekl by to, kdyby si nebyl jistý, že má pravdu.“

„Oukej.“ Podívá se na mobil. „Výslech Rašada a dalších devíti začne za chvíli. Nepůjdeš tam?“

„Vyzavím hned.“

Signe zaparkuje na Nytorvu. Cestou přes náměstí se jí rozbuší srdce, jako vždycky, když se objeví na místě, kde před necelými dvěma lety vybuchla bomba a zabila devatenáct lidí. Obraz dětské sněhule potřísněné krví, kterou zahlédla ležet na dlažbě jen pár hodin po explozi, se jí vynoří v paměti. Už ji z hlavy nikdy nedostane.

Projde kolem hlavního vchodu Městského soudu se šesti jónskými sloupy a zahne za roh do ulice Slutterigade. U vchodu do přístavby, kde se projednávají rozhodnutí o vzetí do vazby, postávají hloučky mužů a u dveří asi deset policistů se samopaly. Signe zaznamená, že spousta přítomných má částečně zakryté obličej,

což je zjevné překročení zákazu maskování, ale od jejich kolegů je určitě rozumné, že se zrovna dneska rozhodli na to nehledět.

Projde kolem fronty u bezpečnostní kontroly a ukáže zaměstnancům průkaz. Na schodech k soudní síni č. 22 posedává horda novinářů s počítači na kolenou. Vzetí do vazby se zjevně koná za zavřenými dveřmi, takže tisk nemá do síně přístup. Ale pro policii síň uzavřená není a Signe se protáhne dovnitř. Posadí se do první řady míst pro veřejnost, zachytí pohled státní zástupkyně Anne Marie Olsenové a co nejdiskrétněji naznačí timeout. Státní zástupkyně přikývne a požádá soud o desetiminutovou přestávku.

„Něco pro tebe mám,“ prozradí jí Signe, když k ní Anne Marie Olsenová přijde. Obě už spolupracovaly na řadě případů. Signe jí podá flashku a potichu jí vysvětlí, co na ní je. Anne Marie Olsenová se vrátí na svoje místo a flashku zapojí do počítače. Signe jí vysvětlí, která část videa jí bude zajímat, a zástupkyně se na ni podívá.

„A jste si jistí, že je to Džamál Rašad?“ ujišťuje se.

„Máme silné podezření.“

„Dobře. Nejprve ho obviníme za zabití,“ rozhodne Anne Marie.

O deset minut později se už Signe žene ze schodů obležených novináři. Rašad je ve vazbě. Aspoň teď budeme pár týdnů vědět, kde ho najdeme, pomyslí si.

7. KAPITOLA

Signe si jde do kuchyňky pro kávu do svého hrnku s velkým černým S, ohledně kterého dala osobně celému oddělení na srozuměnou, že od něho mají držet pracky dál. Cestou zpátky se málem srazí s Junckerem.

Chvíli před sebou stojí jako cizí. Signe moc dobře ví, jak Juncker nesnáší, když se ho dotýká někdo jiný než jeho nejbližší rodina, ale ignoruje to a chytne ho za levé nadloktí.

„Ráda tě vidím,“ usměje se a zlehýnka mu potřese paží. Juncker jí úsměv oplatí. Bodne ji u srdce, když vidí, jak je unavený a zubožený. Ještě zhubl, i když už dřív byl vychrtlý a ošlehaný. Vrásky okolo úst se prohloubily, stejně tak na čele. Vlasy zešedivěly. A výraz v očích...

„Jak se máš?“ zeptá se ho a snaží se znít lehce a spokojeně.

Juncker uhne pohledem a zahledí se do země. „Výborně. Vždyt víš...“

„Doneslo se mi, že sis vzal volno. Cestoval jsi?“

„Kdepak, jenom jsem odpočíval doma. Tedy doma...“ Pohled se mu zamžlí. „Asi víš, že se budeme se Charlotte rozvádět.“

„Jo. Charlotte mi to říkala. Je mi to líto.“

„Vidáte se často?“

„Často... občas si spolu dáme skleničku. Po těch událostech minulého léta jsme se...“ *Spřátelily* není tak úplně ten správný výraz, ale nenapadne ji nic lepšího. „Skamarádily, nebo tak něco.“

Juncker přikývne. „To dá rozum. Ale pak taky víš, že už nebydlím v Kartoffelrækkerne. Pronajal jsem si byt v Nordvestu.“

„Ano, vím.“ Ticho. Signe změní téma. „Mám teď stůl vedle tebe.“

„To jsem nevěděl. To je fajn.“

Signe se pokusí zachytit jeho pohled, jestli to myslí doopravdy. Ale Juncker se zadívá jinam.

„Dáš si kafe?“ zeptá se ho.

Juncker zavrtí hlavou. „Snažím se to omezovat.“

„To je rozumné. Ale potřebuju si teď promluvit s jedním chlápem z organizovaného, který mě má informovat o podezřelém, než ho budu za hodinku vyslýchat. Slyšel jsi o tom bodnutí nožem na Balderově náměstí?“

„Jo. Ještě se uvidíme.“

To vyznělo dost strojeně, zvláštní, pomyslí si Signe. „Jen tak mimochodem... děláš teď na něčem?“

„Ne.“

„Nemohl bys nám tedy pomoci s tímhle?“

„Ale jo. Nemáte dost lidí?“

„Tak to snad vždycky, ne?“ usměje se Signe. „Ale vážně, vypadá to, že to bude složitější. Budou se nám hodit všichni schopný lidi.“

„Možná bych mohl. To záleží na Merlinovi.“

„Jasně. Promluv si s ním.“

„Rašadův život je v mnoha směrech naprosto stereotypní. Tedy co se týká mladých přistěhovalců sjíždějících po šikmé ploše.“

Signe zavolala kolegovi z organizovaného zločinu, který už několik let sleduje kriminální kariéru Džamála Rašada.

Vypráví jí, že Rašad je druhý nejstarší ze šesti dětí a že už jako desetiletý začal zevlovat v jednom šavarma baru na ulici Nørrebrogade. Kriminální dráhu začal malými zlodějny. Policie a sociálka několikrát navštívily jeho rodinu doma, rodiče, oba nezaměstnaní, pokaždé slíbili, že se kluk polepší, a otec syna potrestal bitím.

Při konfliktu gangů v roce 2010 zemřel Rašadův bývalý spolužák. Džamál, který až do té doby stál mimo prostředí gangů,

se stal členem Brothas, aby pomstil zabití svého kamaráda, a od té doby žil podle starého kodexu klanů a gangů: „Já proti svému bratrovi, já se svým bratrem proti svému bratrancí, já, můj bratr a bratranec proti celému světu.“

„I tak je celkem dost jiný než běžní členové gangu.“

„Jak to myslíš?“ vyzvídá Signe.

„Je uhlazenější. Je výmluvný a podle všeho má docela šarm. Dokonce umí být i zdvořilý, když na to přijde, a to moc členů gangu nezvládá. Má jenom základní vzdělání, ale když s ním mluvíš, dokáže v tobě snadno vyvolat pocit, že má vzdělání vyšší. A pak taky byl v Sýrii.“

„Kdy?“

„Podle zpravodajců odjel v roce 2013 a jsou si celkem jistí, že bojoval za Islámský stát. Na poslední chvíli se stihl vrátit domů, než parlament přijal zákon, že zúčastnit se války, ve které Dánsko figuruje, je trestné.“

„Trestaný?“

„Ne. Což je taky dost nezvyklé. Podezříváme ho z ledasčeho, mimo jiné i z vraždy člena jejich konkurenčního gangu. Ale nikdy jsme mu nedokázali přišít ani pokutu za rychlost.“

„To vypadá, že má mnoho tváří.“

„Přesně tak. Ale nesmíš se nechat obalamutit. Za charismatickým a vycištěným zevnějškem se skrývá muž, který je vůči těm, co mu zkrříží cestu, brutální a nemilosrdný. Slyšela jsi, jak se zachoval ke své sestře, když odmítla uposlechnout rodinu, ne? Holka musela utéct, aby si zachránila holý život. Je to ďábel.“

„Vypadá to, že mazaný ďábel.“

„To jo. Bylo by opravdu pěkné, kdyby se vám konečně povedlo přišít mu něco z toho svinstva, co provedl.“

„Vynasnažíme se,“ ujistí ho Signe.

Výslechová místnost je prázdná a potemnělá. Signe rozsvítí a spolu s mladým vyšetřovatelem, jehož zná jen podle jména, si sednou ke stolu uprostřed místnosti. Signe před sebe položí

svůj mobil, složku s papíry a notebook a zkontroluje hodiny. Za minutu devět.

Za okamžik se otevřou dveře. Vejde Džamál Rašad, jehož následují dva vězeňští dozorcí a jeho obhájce. Rašad nastaví ruce jednomu z dozorců, který mu odemkne a sundá pouta. Oba dozorcí odejdou z místnosti, stíhaný si mne zápěstí a sedne si vedle svého obhájce naproti policistům.

Signe se narovná a pozoruje Džamála Rašada. Je mu osmdvacet. Vysoký a upravený. Vypadá dost dobře, trochu jí připomíná X. Není tak přehnaně vystajlovaný, ale v khaki kalhotách a námořnicky modrém vlněném kardiganu na zip, pod kterým má šedé tričko s límečkem, by v golfovém klubu moc rozruchu nezbudil.

Signe se nahne dopředu a na mobilu zapne diktafon.

„Výslech Džamála Rašada. Přítomní jsou kromě obviněného jeho obhájce, Mikkel Jahn Erlandsson, dále Markus Nielsen a Signe Kristiansenová z kodaňské policie. Džámále Rašade, jste obeznámen s tím, že jste obviněný z trestného činu zabití spáchaného na čtyřiaadvacetiletém Peru Justesenovi?“

Rašad přikývne.

„Poprosím vás, abyste to potvrdil nahlas.“

„Ano, jsem.“

„Jste si vědom toho, že jako obviněný máte právo nevypovídat?“

„Ano.“

„Dobrá. Mohl byste mi pro začátek říct, kde jste se nacházel předevcírem... řekněme dvanáct třináct minut po druhé hodině odpolední?“

Džamál se usměje. „Už jsem to policii několikrát vysvětloval.“

„To moc dobře vím. Ale chtěla bych po vás, abyste to zopakoval.“

„Byl jsem na Balderově náměstí.“

„Nemohl byste to nějak upřesnit? Kde na Balderově náměstí?“

„Byl jsem v té části vedle Baldersgade. Někde mezi pódiem a červeným plotem u dětského hřiště.“

„Dobře. A jste si tím naprosto jistý?“

Džamál Rašad se opět usměje. „Jsem si naprosto jistý. Dal jsem vašim kolegům dokonce jména a čísla na dvě osoby, které vám potvrdí, že jsem tam tou dobou s nimi mluvil.“

„Dva vaši přátelé, předpokládám.“

„Přátelé, no... spíš bych řekl známí.“

Signe přikývne. Stiskne pár kláves na svém notebooku a otočí ho, aby monitor směřoval k Rašadovi a jeho obhájci. Oba zaujatě sledují, co se před jejich zraky odehrává. Asi po půl minutě Signe monitor otočí zpět a stiskne stop.

„Už jste to video viděli, ne?“ osloví Signe obhájce.

„Ano,“ potvrdí Mikkel Jahn Erlandsson.

„Tak mi, Džamále, možná budete moci vysvětlit, co na tom videu vidíme?“

Obviněný má založené ruce a předloktími se opírá o stůl. „Musím uznat, že je to dost nepříjemný video..“

„Je mi líto, že vás nutíme dívat se na něco tak nechutného,“ procedí Signe.

Obhájce se na ni vyčítavě podívá. Džamál Rašad odmítavě mávne rukou.

„Rád to udělám. Když to pomůže vyšetřit ten případ,“ odpoví vážně. „Tak tedy, vidíme celkem zřetelně, že nějaký muž... nebo aspoň vypadá jako muž, bodne jiného muže do břicha nožem.“

„No, dokonce třikrát,“ doplní Signe. „A navíc to vypadá, že ten muž, který bodá, jste vy, nebo ne?“

Džamál Rašad zavrtí hlavou. „To zcela odmítám. Jak už jsem vysvětlil, když se tohle stalo, byl jsem jinde na náměstí.“

„To tvrdíte vy. Ale když se podíváme na tu osobu, která drží nůž... stejná postava i výška jako vy, vypadá to tak, ne snad?“

„Tou dobou byla na Balderově náměstí jistě spousta mužů stejné výšky a postavy jako můj klient. To těžko můžete použít,“ odříkává Mikkel Jahn Erlandsson hlasem, který zní, jako že se brzy unudí k smrti.

Signe se na obhájce mile usměje. Stejně jako spousta jejich kolegů k němu má napjatý vztah. Nikdo nezpochybňuje, že

Erlandsson je drsný obhájce, který často obhajuje členy gangů, rockerské gangy, pedofily a psychopatické vrahy. Ale také má skoro nadpřirozenou schopnost objevit i sebemenší škvírky v případech, které policisté a státní zástupci společně upečou, a když do těch škvír vrazí svůj ostře nabroušený nůž, dělá to s arogancí, která už spoustu vyšetřovatelů přiměla položit si otázku, co má Mikkel Jahn Erlandsson proti policii.

„Tak se na to podíváme,“ pokračuje Signe. „Určitě jste si všimli, že útočník kulhá. Trochu napadá na pravou nohu. Stejně jako vy, Džamále, nemám pravdu?“

„No. Před nějakou dobou mě taky bodli nožem.“

„Kampak? Tedy jako kam vás bodli?“

„Do pravý pŕlky.“

„Au. To nezní moc příjemně.“

„To teda ne.“

„Hlásil jste to na policii? Něco takového by se nemělo nechat nepotrestané.“

„Bohužel jsem to nehlásil. Odhadl jsem, že by to nikam nevedlo. A navíc jsem slyšel, že už takhle toho má policie plno. Tak jsem vás tím nechtěl obtěžovat.“

Je celkem vtipný, pomyslí si Signe. „Takže muž stejné velikosti i postavy jako vy, co napadá na pravou nohu...“

„Poslyšte,“ přeruší ji Erlandsson, „probíhá obrovská bitka s noži a baseballovými pálkami. Právě v tu dobu, kdy dojde na ten útok nožem, se na Balderově náměstí nachází spousta lidí, kteří zrovna z nějakého důvodu kulhají. To nemůžete myslet vážně, že to stačí, abyste mého klienta označila za pachatele jenom proto, že dotyčný je vysoký a trochu napadá na nohu, nebo snad ano?“

Signe na to neodpoví, pustí video a stopne ho a pak monitor opět natočí ke dvěma mužům na protější straně stolu.

„Podívejte se na pravou ruku útočníka,“ vyzve je. „Souhlasíte, že má na ruce tetování?“